

mijmering / mont ventoux

Mijn geliefde. Hij ging vandaag de berg op. Eindelijk. Het was al twee weken 'zal ik wel of zal ik niet' en 'morgen ga ik', maar morgen bleef morgen en de berg werd steeds hoger. Die berg, de Mont Ventoux, staat daar, als een niet te ontkennen, confronterende witte bult. Vanaf het terras van ons huis zien we de kale top. Met z'n 1910 meter is het een onding, hij geeft zich niet snel gewonnen. Met de auto naar boven is een makkie, voor fietsers is het ronduit afzien - ongelooflijk hoe veel er toch naar boven zwoegen. Je kunt

hem ook te voet te lijf gaan en dat hebben we geweten. Vorig jaar maakten we, niet goed voorbereid, in de hitte van hartje zomer de helletocht van veertien kilometers binnendoor, vijftienhonderd meters klimmen en klauteren totdat we er bijna bij neervielen. Daarna kwamen we erachter dat de klim vanaf 'tussenstation' Chalet Reynard vriendelijker is, slechts zeven kilometer en vierhonderd klimmeters, maar ook nog altijd geen kattenpis.

Vandaag was het dan zover en trok hij de stoute Meindls aan. Bepakt zoals het een alpinist betaamt en met de zenuwen in zijn lijf vertrok hij, aan de deur romantisch uitgezwaaid door mij. Wuivend tot en met het laatste glimpje van mijn held bedacht ik dat een geliefde iemand is naar wie je altijd weer wilt terugkeren. En ik moest aan een andere geliefde denken, die ik deze week een dikke dertig jaar geleden leerde kennen, die ook eens ging wandelen maar niet meer terugkwam. 'Marjolijn, ga even zitten', zo begon het telefoontje aan het einde van een dag in oktober 2004.

Een geliefde ging, na verloop van tijd kwam er een andere. Zo simpel als het er staat was het natuurlijk niet, want met het verlies van een geliefde raak je een stuk van jezelf kwijt; je bent immers voor een deel zoals de ander jou ziet. De huidige is veilig teruggekomen, zwaar onder de indruk van die veeleisende, maar ook zo wonderschone berg. Die daar altijd maar ligt, onzegbaar mooi voor wie de confrontatie aangaat.